

[Lasse Budtz]

konventionelle forsvars omfang og art kan nå frem til en begrænsning af kernevåbenkrigens muligheder og faser, og der er da al mulig grund til at forsøge. Jeg kan i den forbindelse ikke tilbageholde en bemærkning om, at det er indlysende, at chancerne for at fastholde atomvåbenfrihed i et område er større ved etablering af kernevåbenfrie zoner end uden.

Det tyske socialdemokratiske parti, SPD, har udarbejdet en såkaldt strategi for resten af århundredet. Den går i korthed ud på, at man i Vesttyskland bør opbygge et konventionelt forsvar, der er nøjagtig så stærkt, at det skræmmer fjenden fra at angribe, også fordi det er et led i NATO-kæden, men samtidig nøjagtig så svagt, at den potentielle modstander ved, at man ikke kan bruge forsvaret til angreb. Det forekommer mig at være en meget tiltalende målsætning.

Fra mange sider efterlyses nytænkning. Vesttysklands forhenværende kansler, Helmut Schmidt, sagde for nylig, at den hidtidige vestlige forsvarsstrategi, det fleksible svar på et angreb fra Øst, har overlevet sig selv. Schmidt mente, at den eksisterende strategi indebærer en risiko for, at en konventionel krig på få dage udvikler sig til en atomkrig. Schmidts svar er flere konventionelle våben i Europa.

Partilederen Hans-Jochen Vogel mener, at Vestens mellemdistanceraketter i Europa øger faren for, at en konventionel krig udvikler sig til en atomar. Det gør vi også. Han mener, at øgede konventionelle styrker kan føre til en ikke-angrebspagt mellem Øst- og Vesteuropa. Det er muligt. Den skulle ledsages af en nedskæring af atomvåbnene. Her synes der i hvert fald at være en vis fornuft i en forøgelse af de konventionelle styrker, fordi den ledsages af politiske afspændingsinitiativer.

Willy Brandt taler om nødvendigheden af et større europæisk ansvar, der kunne modvirke risikoen for en fortsat kaprustning mellem Øst og Vest. Derved bliver vi jo ikke automatisk USAs fjender, siger Brandt. Og partiets generalsekretær, Glutz, taler om en rent defensiv, konventionel NATO-strategi. Endelig efterlyser eksperten Egon Bahr, hvad han og Olof Palme kalder den fælles sikkerhed. Man opnår kun sikkerhed i samarbejde med modparten, siger teorien. Det betyder, at hvis man i fællesskab søger sikkerheden, fremmer

man automatisk også afspændingen. Det er vi også enige i.

General Rogers taler om udvikling af nye konventionelle, men raffinerede teknologiske våben, der skulle holde atomvåbnene tilbage, og hans egne folk planlægger samtidig i dyb alvor indsættelse af kernevåben på et tidligt tidspunkt, ganske som russerne efter alle solemærker at dømme gør det.

En britisk studie skrevet af folk, der endog har marskalrang, er inde på samme spor som Rogers, men tilføjer, at en langsom optrapning af en krig fra konventionelle våben og taktiske kernevåben til længerevarende missiler med kernevåben er det rene nonsens, hverken mere eller mindre.

Den heftige debat om militære doktriner og formen for det fortsatte vestlige samarbejde fortsætter med vidt forskellige motiveringer, men stadig oftere fremsættes forslag om en større europæisk selvstændighed. Henry Kissinger har udarbejdet en omfattende plan. Robert McNamara opfordrer europæerne til at smide kernevåbnene ud. Den franske præsident og den tyske forbundskansler er parate til at genoplive den såkaldte vestlige union for at genskabe denne organisation som sted, hvor der kan føres en europæisk sikkerhedspolitisk debat.

Ideen er ikke fremsat, som nogle drilagtigt har påstået, for at holde f.eks. Danmark og Grækenland udenfor, men for at kunne forhandle uden amerikansk tilstedeværelse. Det gøres ikke for at bryde samarbejdet med USA, men for at give Europa eller rettere Vesteuropa større indflydelse på udviklingen. Så længe vi andre holdes omhyggeligt orienteret, må vi tage planerne til efterretning. Det er klart, at der ikke bør indføres et system med første- og andenklasses deltagere i det europæiske samarbejde. Heri er vi enige med udenrigsministeren.

I forbindelse med den internationale debat om NATOs fremtid og organisationens doktriner og strategi er det bl.a. fra den amerikanske regerings side blevet foreslået, at NATO skulle kunne indsætte styrker også uden for det egentlige NATO-ansvarsområde. For god ordens skyld skal det gentages, at dette afviser socialdemokratiet definitivt og kategorisk. Hvad vi derimod hilser velkommen, er debatten om disse vigtige problemer og den sikkerhedspolitiske situation, som den har udviklet sig og er under udvikling.